

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

UN AMO VEY Y UN MISSATJE NOU.

—L' amo, ¿que voleu que fassa?
 —Anirás á etsecayá oliveres.
 —Jò no vatx pensá á dú ses tisores, ¿que m' en dexaréu unes?
 —¡Que vòl dí ses tisores! ¿Qu' has entès?
 —Qu' he de aná á etsecayá.
 —¡Ydò! ¿Has estat tants d' aïns á sa *Granja modelo* foràstera, que segons diuen hey enseñan tantes còses, y no sabs que per axò que 't man s' emplea es gatzoll y sa destrál?
 —Perdonau, l' amo. Si m' haguesseu dit, anirás á baldá ó afollá oliveres, no vos hauria demanat tisores, sino que hauria prèns es gänxo ó gatzoll, com deys, y sa destrál, y m' en hauria anat á tirá rama capavall, qu' altre còsa no fan ets etsecayadós de rutina.
 —¡Axò es altra còsa! ¿Tú que m' farás veure que jò no entench s' ofici? Es méu padrí era arrendadó y mon pare me dexá es matex empleu, y ja ténch es méus frys qui manetjan tres possessions cada un. Y encara que de lletra no 'n sé, ni m' fa falta, cad' instant me nombran perito tercé en ses qüestions que sobre terres se mòven en es Jutjat de Sant Antoni.
 ¿Amb qui te pensas haverlès?
 —L' amo, jò no pertòch en res es vòstro sebre, ni pretench darvos llissions; però axò no fá que no haja sentiá esplicá còses molt hònes sobre Agricultura, y que no haja vist prácticament qu' á Mallorca e fan moltes conrós á la babal-lá, sènse sebre qu' es metjen-can.
 —¡Còm es are!
 —Es gatzoll may taya allá ahont vòlen, y ántes de tirá sa rama abaix, ha de fé mitja dotzena de tays á s' escorxa de ses branques hònes: per axò vos demanava unes tisores que sempre tayan allá ahont les abordan. També vos hauria demanat un xorrach, perque sa destrál, en molts de casos, encara fá més mala feyna qu' es gatzoll, que may la fá bòna.
 —En quant á llevá tròssos d' escòrxa en es cimats y esquezá branques, quant

etsecayen, es fá molt sovint; però, ¿que té que veure tot axò?

—Lo que jò vos deya, l' amo: que baldan ets abres; y qui la paga despues es es propietari y també s' arrendadó.

—Fiet, jò no conech més tisores que ses qu' empra sa Madòna quant cús, ses de fé sa garceta á ses mules y ses de tondre auveyes....

—Cap d' aquestes serveix, l' amo. Si voleu veure ses tisores de que vos parl y que ja emplean tots es hòns agricultós, anau á can Prats d' es Pas d' en Quint, á can Fidencio Catalan d' es carré d' Odon Colom y á altres ferreterries de Palma, y les vos mostrarán.

—Però, hòmo, ¿y qui s' acòsta á posá s' es tisores en aquelles rames penjants y tan altes d' es nòstros olivás? ¡Sabs quines escales més llargues qu' haurian mesté! Vaja: es forastés si venian á Mallorca, no farian res, en tant que bravetjan.

—També hey ha tisores que pòden tení es màncch més llarch qu' es des vòstro gatzoll. Y si vos armasseu d' un bòn jòch d' escales fetes apòsta, com jò n' he vistes, adelantariau més feyna y la fariau bé.

—¡Ca, hòmo! Desenganet. Nòstros may serém forastés. Allá com allá, y aquí com aquí. No 's posible mudá de sistema, en no sé qu' es propietaris mos donin tot lo que necessitam per introduhí nòus mètodos de cultivá ses terres.

—L' amo, jò crech qu' es no sortí de sa rutina se pèrt per uns y p' ets altres: però qui la paga sou vòltros qui no cuhiu es fruyt corresponent á n' es vòstro trabay, per no volé sortí de sa parada de ses sebes. 'Xau passá el temps. Algun dia, tal vegada quant ja será tart, toca-reu en ses mans sa necessitat de fé pròves y de mudá prácticas y costums que son sa vòstra ruina.

—Bòno, ja vetx que tens rahó; però, ¿que n' hem de fé? Per are etsecaya amb so gatzoll y ja 'u veurem....

—Amen.

HONOR JUSEP
 de Calandria.

UN BALL Á FORA PORTA.

Ara qu' amb so Ferro-carril de Ciutat á n' es Pont d' Inca son dues passes, mos pegá s' humorada d' anarli diumenge passat, amb so *tren* de les dues y tres quarts:

Sa madòna de *Son Salero*, qu' es ben devertida, viuda de tres marits y sense cap infant, estava drete demunt es portal de ca-séua, tota enllestida, remenant es pèu dret, fent cara de vinagre y amb ses mans en es costat.

Es una dòna d' una corantena d' aïns, alta y bisarra, qu' en es séu temps devia havé estada guapòta; però que té uns pèus com á feñadós y unes mans de apòstol.

Prest coneguèrem sa fòrsa d' aquell *brau*, perque quant mos doná sa má (per seguí sa mòda), heu fé d' un mòdo tan espressiu, qu' es níus d' es méus dits cruxiren dins aquella prensa. Després d' es *saludo* (més que corresponent) que mos va fé, y mentres parlavem de si feya caló, de s' añada y de ses metles, comparegné una neboda séua tota enjoyada, gipó de seda amb flocadura, rebosillo de punt tot brodat, faldetes blaves amb perfelans, botetes negres, amb una má un ventay amb borla, y amb s' altra un jòch de castañetes amb flòch vermey encès.

Entrá tota resòlta, y quant mos va veure, torná tant vermeya qu' á ses séues gaites hey haurian pogut encendre un lluet.

Crech que sa nòstra presència l' alliberá d' una bòna reñada per haverse torbada tant. Sa tia, totd' una que la vé, no poguent agontá pús lo que tenia dins es gavatx, li digué:

—Jò m' pensava que no vendrias.

Ella s' escusá tota empagahida, y se va asseure, anant alèrta á mastegarse ses faldetes.

Jò la m' mirava de coa d' uy, y ella feya lo mateix.

Era moreneta, de mitjes taves, boca petita y tan vermeya com ses roelles de p' es sembrats; uys negres y espressius;

tenia una veu dolça y estil-lada, mans petites, però comunes, d'un coló de caoba clà, per causa d'es sòl y de sa axada.

Sa madòna mos convidà à anà à San Llatze (mitj' h'ora lluny) ahont hey havia un ball, aquest diumenge decap-vespre.

Partirem. Es sòl queya à plom demunt aquells camins plens de pols; no feya un alè d'oratge, ensà y enllà trobarem estòls de bergantells que cantant cantant amb sa guitèrra devall es bràs s'en anavan à n'es ball; per entre ets amel-lés carregats de fuyes y de fruyt y de ses figueres que brostaván, veyem un sembradet d'espiga prima, mitx mustiy, groguet y tot plè d'herba.

Arribarem; y devant sa carrera de una taverna, vérem un quadrat de dues fileres de banchs y de cadires, seguent en primera retxa un axam d'atlòtes totes emperifollades. Quant sa que nòltros acompanyàvem entrà dins es ball, totes ses altres féren xep-à-xeps, y à sa séua cara hey vérem escrita s'enveja.

A un recó hey havia un cadafal fèt d'un parey de banchs de fusté y quatre pòsts, ahont sèt ó vuyt joves amb guitèrras, una mandurria y un violí acompanyàvan un glosadó.

Dos fadrins que pretenian de cames primes, penjaren es jèch à una estaca, y féren seña à dues atlòtes: y posantse fit à fit comensaren à fé cabriòles, mostrant elles à cada revòlta un parey de ditets de calsa blanca.

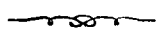
Varen ballà altres pareyes; y un enamorat, mentres s'atlòta ballava, li tirà grapades de confits, qu'ets altres arreplegavan.

Passàren llavò dues palanganes de dolsetes, una botella d'aygordent, y aygo fresca, que tots es qu'hey havia allà féren avall.

Després d'aqueix refresch, altra vegada romperen es ball sa nòstra companya amb un jove que la sa menjava amb sos uys; y un'altra al-lòta que duya es puputs ben fets, alta y doblegadissa, amb un bergantell falagué y bòn balladó.

Y aquesta endemesa se perllongá, sense gran variació, fins à entrada de nit. Llavò mos despedirem de sa madòna y de sa neboda, prometentlos que no seria aquell es derré pich que les aniriam à veure; y amb axò, mos ne tornàrem vení cap à Ciutat contents y alegres.

UN APRENENT.

ROMANS.

Amb una mala guitèrra
Qui té mitj menjats es punts;
Y perque no 'l coneguessen
Sa bèca demunt ets uys;

Devall un fanal qui feya
Còm aquell, qui no fa llum;
Y devant una finestra
Qu'altre temps l'ha conegut:

En Jòrdi de na Xiqueta
Qui's dets hòmos més lletrats
Qu'hey ha à Santa Catalina
Y en tot es barriò des Puig;

Glosadó d'aquells qui tenen
Vena quant han ben begut,
Vagamundo per ofici,
Enamorat pe's séus gusts.

D'aqueixa manera's pòsa
A cantá, devés les vuyt,
Y antes de cantá s'amoca,
Tosseix fòrt, y fòrt escup.

«Jò som un d'aquells qui diuen
S'òli sempre va demunt;
Axò son jornals qui's tornan
'Vuy per mí, demà per tú.

Catalina, Catalina
Més girada que no un fús,
Més coneguda que'n Boyra,
Més mudable que's niguls.

Més correguda que's còs,
Més geugera que no's fum,
Més dolenta qu'un sòu nòu,
Més tastada que no es such.

¿Ydò parlavas de veres
Quant digueres, trós de fust,
Que farias de manera
Que no't vessin es méus uys?

Ara fas sa desdeñosa?
Ara fás de mí refús?
Axò son jornals que's tornan
'Vuy per mí, demà per tú.

Dexa fé qu'aquest cap-vèrjo,
Que t'ha donats tants de fums
Arrib à tení noticia
Des téus vicis y virtuts:

Dexa fé que de ses mañes
Qu'has apreses p'es téu ús
Colqu' amich li don bòn conte,
Que sempre'n tindrà colcun.

Y veurém, Catalineta,
Qui des dos serà qui fuig;
Qu'axò son jornals, que's tornan,
'Vuy per mí demà per tú.

Quant sabrá qu'aquell pagés
Per'mor de tú ha venuts
Es quatre muls que tenia
Y s'es quedat en dejú.

Quant sabrá qu'es Patró'n Tòni
Qui no's des ménos aguts,
Per vestirte de Señora
Va ventá es séus dos llauts.

Quant sabrá qu'aquell señó
Qui de generós presum
En quinze dies tengué
Sa butxaca cap amunt.

Y quant sabrá qu'à tots ells
Los vares fé... més no es just
Que jò heu diga, perque en fi
No trayeseh à n'es qui ajut:

Quant heu sabrá, Catalina,
Jò tampòch en voldré pus;
Qu'axò son jornals que's tornan
'Vuy per mí demà per tú.»

CORRESPONDENCIA.

A n'es protestants de sa méua vila:

Mirau de quin gèni som: encare que veja qu'es dirjirme à vòltros, estimats paysans, es pèrde es temps y sa llevó y predicá en desèrt, axí maleix vos vuy dí lo que fá al cás y parlarvos amb un llenguatge clà y llampant, d'aqueix asunto que tant vos agrada: des predicadós casats y de sa religió forastera.

No vos penseu que venga à trèure quatre capitols de la Sagrada Escritura, per demostravros lo tòrt qu'anau.

Lo que sí, vos vench à dí es, que dona llástima veurervos reunits, vòltros sèt ó vuyt ó els que siau, tots triats cama à cama y antichs camarades, devant es vòstro Mèstre (que may ha estat de-xeble) escoltant amb un pam d'oreya, ses males llissons qu'ell vos dona, dins aquella casa que per diferenciarla de ses altres li deys capella.

Lo que vuy que sapieu es que sa gent d'un pòch de critèri vos tracta de tudosses, beneyts y errats de contes; perque diuen que sòls no heu reparat que aquells que vos encalentian tant sa clòsca amb aquexes idèas y vos deyan qu'era h'ora d'obrí ets uys y de mirá enfòra, están lo mateix qu'abans, dins ca-séua, sense fé cap demostració pública de lo que privadament vos diuen; ni s'agabellan molt amb vòltros quant anau p'es carré, perque no volen que los apuntin amb so dit. Aquests estimats ó diguemlos peixos gròssos, tiran sa pedra, amagant sa mà, y sòls se contentan amb tení un petit forat desde ahont puguèn veure, sense essè vists, ses vòstres ximpleries y riuresè des trist papé que feys vòltros, tots gojosos, en mitx des pòble.

Però me preguntaréu:—¿Còm es que si ells no se donan à conexe, sabeu que entre nòltros n'hi ha d'aqueys?—Vos ho diré amb pòques paraules. En primé llòch, perque vòltros à pesar séu, vos ne gloriiau sempre que teniu ocasió, y en segon, perque aquestes persones valdement procurin abrigarse bé amb sa capa de bòn hòmos, un pich ó altre mòstran sa filassa.

Antes de acabá, vuy darvos un consey: y me valdré de ses mateixes expressions que aquestes per durvos à pèrde vos diuen: *Obríu ets uys: Uevau-vos bé ses Uegañes, y mirau,* (però amb desitx de veure) quines son ses persones més honrades, més ben vistes y de més prestigi, y quines son ses de manco fama y reputació dins aquest pòble, per despues elegirles y pegarlos der-rera.

Axò es, ignorants amichs, lo que p'es vòstro bé, vos aconseya

XEREMIADES.

Diuen que enguañy ses xeremies des bañys de San Juan de Campos sonan tan fórt y tan bé. No es raro; suposat que Sant Arnau no ha pensat encara à tapá es forat d'es vent per aquells paratges.

S' Administradó tracta molt bé y molt conforme à tothom, sense distinció de classes, y se destexina perque es dependents servin es llum dret y cumplescan amb ses séues obligacions.

Es Metge, que'es un jovensá madrileño, molt instruit y atent, sab sa manera de teni à tothom content y satisfet, y sobre tot à n'es pòbres, mirantlos amb verdadé interés y apréci: just à s'en revés d'aquell qu' hey havia l'any passat, que segons diuen, no'n tayava trós de bò.

Es cuyné Rotger tampòch no'u fá malament; suposat que además de cumpli lo que ofereixen ses séues llistes, serveix amb puntualidat y amb sa netedat deguda.

Y per últim, hey ha també dues mònjés de la Caridat, d'aquelles que dexan es benestá de ca-séua y es divertiments del mon, per essé útils à n'el pròxim; y qu'allá ténen conte à n'es pòbrets que van à prende aquelles aygos, tractantlos d'aquella manera dolça y afectuosa que elles acostuman.

Amb tot axò ja's veu que es bañistes de Campos estan enguañy d'enhonorabona, y ses persones qu'hem anomenades, també.

* *

Ara que vé el *Còrpus*, y suposat que s' Ajuntament se compòn de pòchs Retgidós, y que no es segú qu' en vajan la mitat à sa funció de la Séu; tal volta convendria acursá sa banalada que pren tot un costat y encara més, de sa gran capella real. D'aquest mòdo podria ohí l'ofici més gent, à sa part de l'òrga. La veritat: trobam que per mitx Ajuntament es massa, un banch tan escaltat y llargarut. Però, *conste* que à nòltros no mos fá nòsa; solem tirar mos à sa part de Sant Pere; tant mos es si l'acursan còm si l'allargan à n'es banch de s' Ajuntament.

* *

Es cinch tripulants de l' *Elvira* que's poguèren salvá d'aquell naufratx, son arribats aquests dies à Ciutat.

Lo primé que féren totduna d'have saltat en tèrra, ija's de rahó!, va essé aná à la Sanch.

Sa Comandancia de Marina y es diaris han ubèrta una suscripció; en profit d'aquests naufrachs, que la má els ho prengué tot.

¡Benhaja sa caridat mallorquina que, amb ocasions axí, may es estada sorda!

* *

Hey ha caráctes dignes de essé coneguts per sa gravetat amb que revestexen es séus actes. Escoltau aquesta, succehida no fá gayre temps entre un mercadé y un señó propietari pagès.

—Bòn dia tenga, Don Daniel.

—Bòn dia. ¿De que anau, germá?

—Vench per veure si'm vòl vendre ses serves de Binimorèu.

—Sí que les vuy vendre. Seys un pòch.

—Ydò, diga qu'en vòl.

—Esperauvos, ja vos ho diré.

Don Daniel tira d'es calax d'una arquilla, trèn un plech de notes, se pòsa ses uyeres y comensa à girá fuyes remugant entre dents aquestes paraules: Ses serves de Binimorèu, l'any coranta valguèren nòu lliures. Ses serves de Binimorèu, l'any coranta un valguèren set lliures catorze sòus. Ses serves....

Quant es mercadé va veure qu'es séu negòci se feya amb tanta sòlfa y que hey havia més d'un hòra que Don Daniel cercava serves, mitx enfadat li digué:

—Bòno, Don Daniel, veja que vòl de ses serves y deix aná tot axò.

—Ses serves de Binimorèu, (continúa es señó,) l'any setanta sis valguèren vuyt lliures quinze sòus.

—Però, Don Daniel, diga si vòl vendre ses serves ó nó.

—Sí que les vuy vendre. ¿No vos he dit que sí? Ses serves.... Are toca mitx dia y jò no tench missa. Ja tornaréu un altra hòra.

Y Don Daniel, sense més cerimònia, tira es plech de ses notes dins es calax, tanca, pren es capell y ja's partit rebent à l' Iglesia.

Es mercadé sortí derrer' ell y encara es s'hòra qu'ha de torná à veurel.

D'aquesta casta de señós pasturan (més ben dit: haurian de *pasturar*) per dins Mallorca.

* *

Es nòstro may pròu alabat Ajuntament se fon còm una candela: *¡hélas!* No dirém que ja cremi d'es vert; però pòch s'hi falta.

Tres pares de la patria han presentada ja sa dimisió, y n'hi ha dos més que també ja han apareyat papé y ploma.

¡Justament ara que la Sala hauria nadat d'unse, amb so cobrá es deù jornals!

* *

Y diuen que s' Ajuntament es estat tan generós, qu'ha determinat no cobrá més qu'un sòl jornal d'aquells deù que mos entimava.

Y ha fet santament. *Puesto que la novia no me quiere, renuncio generosamente á su mano.*

¡Ingrats ciutadans! Encara n'hi haurá que dirán mal d'ell.

* *

Per ventura no'u creuréu; però es sa

pura veritat. Heu de sebre, ignorants lectors, qu'aquella famosa font des *Pòrticos* ja está acabada, y que aviat l'umpliran.

Ara no més falta estudiá sa manera de que sa manxa que li posarán, no se espeñy cada tres dies.

* *

Demá es sa festa de La Trinidad, patrona des gerrés; y anit à sa revetla toca *trèure es mot*.

Diuen que es *fondos* de la festa, s'altre dia, los *s'en dugueren*; es *mot* que toca trèure enguañ es: *¡que los mos tornin!*

COVERBOS.

A TOTA CASTA D' ESTUDIANTS. — ¿Voleu sortí bé d'ets exámens?—Escollau un cuento. Devés fèstes de Nadal, un sabateró més pobre que ses rates, deya à un veynat camarada séu:

—¿Sabs, Tòni, que à fòrsa de cabilà he afinat sa manera de trèure sa grossa?

—Diguès, Pere, diguès, (contestava en Tòni, badant un forch d' uys esten-tissos.)

—Ydò sí: comprant tots es billets de sa rifa, per fòrsa l' haurás de trèure.

Are, vòltros estudiants, aplicau el cuento. Es billets son ses llissoas. Apreniules bé à totes; y jò vos dich per còsa cèrta que treurén jòya, es més de Juny.

¡Pensau llavò quin estiu s'en vendrá més divertit!

* *

A un soldat foravilé que s'en havia tornat à casséua amb sa llecencia, li demanavan una vegada:

—¿Y còm heu deuen fé, per fé un canó d'aquests tan gròssos?

Y es soldat, amb ayres d'hòmo qui s'en entén, responia:

—Lo millò de fé del mon. Mira: agafas un forat llarch y ben redó: el forras de bronzo per tot, fora per un cap: li fas un foradí demunt, y ja tens es cauó llest. ¿Axò no sabias?

* *

—Diuen qu'es bòn vi dona fortaleza à n'es còs, (deya un gat d'ofici,) y jò sé per experiència qu'es mentida; perque n'he begut molt y d'es bò, y no m'aguant dret.

* *

Deya un Jutge à un qu'havia mòrt un hòmo:

—¡Malanat de tu! ¿Y encara negarás que tú el matares, quant hey ha deù persones que te véren?

—¡Ves quin' una! (responia s'acusat;) ¡deù persones!... jo'n presentaré deù mil que no'm varen veure.

Dos desenfeynats moguèren sa disputa de si el Dimòni era mascle ó femella. Es qui defensava lo derré, li deya à s'altre:

—Tú no negarás que el Dimòni es lo més dolent que hey pòt havè.

—Conforme.

—Ydò bònno: ¿quin es es vent més dolent?

—Sa tramuntana.

—Femella. ¿Quina plaga es sa pitjó?

—Sa peste.

—Femella. ¿Quin inimich de l'ánima es es més traydó?

—La carn.

—Femella. ¿Quina malaltia péga més fórt à ses viñes?

—Sa filoxera

—Femella. ¿Qui destrúex el gènere humà?

—La Mòrt.

—Femella. *Ergo*: si tot lo més dolent es femella, y el Dimòni es lo més dolent de tot, no queda dupte qu'ha d'essè femella. *Testes*, l'Escriptura, que diu qu'es primé pich que vá compareixe à Eva, era una serp; ¡femella!

Una vegada un atlòt movia un lòco que, quant no anava desbaratat, el solian envià à part ó banda.

Es lòco se tregué un capdell de fil y donà un cap à s'atlòt, diguentli:

—Tira y fét enllà.

S'atlòt crogué, y quant s'hagué descaplellat tot es fil, que devia fé deu ó dotze canes, es lòco li digué:

—Mira, te doni per consej que may per may t'arrambis de més pròp à cap lòco: ja pòts amollà.

Y tornà à fé un debanay replegant es fil.

S'atlòt, riguent, riguent, li ajudà à debanarló, y quant li arribà su pròp per amollarli es cap, es lòco li venta tabacada qu'el vá girà en creu.

—¡Qu'ets de mal entenent! (li va dí); de bades t'he donat sa mida.

Un hortolá molt pobre volgué avesà es séu aset à no menjá.

Es cap de quatre ó cinch dies de di-juni, s'animalet se morí de fam.

—¡Quina llástima! (deya s'hortolá desconsolat,) are que ja comensava à avesarshí!

Contan qu'un escolá y un lleté d'es sigle passat, entaularen aquesta conversa.

—Germá, ¿que duys llet?

—Y bona.

—¿A quant la venen?

—A tres doblés sa mesura.

—¿Qu'hey heu posat aygo?

—No gens.

—Mirau, que la vuy per di missa; no hey pòt havè aygo; sa missa no valdría,

y tot cauria demunt sa vostr'ánima; no m'enganeu.

Es lleté qui en mitx de sa séva arriesa y pòca conciencia encare conservava un pòch de temó à Deu, cridá s'escolá de banda y li digué:

—Ydò esperauvos un pòch, y la vos donaré de s'altra gèrra.

¡Mirau per quin estil el va havè aquell belitre d'escolá! Si vengués are y volgués torná dí sa séva missa amb llet de sa que venen per dins Ciutat, segurament valdría méno, porque si no més fos aygo lo qu'hey posan, ¡encare, encare!

¡Y no hey ha vèl!

*

**

Una señora va aná à visitá una amiga séua. S'en entrá dins sa sala, va veure que no hey era, y repará que tots es mòbles tenian un dit de pòls per demunt.

Llavò li vengué s'ocurrència d'escruiure amb so dit per demunt tots, sa paraula: *Porcella*.

L'endemá ses dues amigues se trobaren en es passetx; y sa qu'havía feta sa visita vá dí à s'altra:

—Ahí, fieta, vatx essè à caléua, y no t'hi vatx trobá.

—Ja m'ho vatx pensá, (respongué s'altra,) quant vatx repará que per demunt ses taules y es piano m'hi havias dexada sa téua targeta.

*

**

Cansada una atloteta de tirá indirèctes matrimoniales à n'es séu enamorat, que feya es sord, li digué tota enfadada:

—¡Ésts s'homo més mal entenent y més ase qu'he vist may!

—Axò es lo que m' sab greu, (va respondre ell); justament per axò no puch consentí à casarme amb tú, qu'ests tan desperta.

ANUNCIOS.

OBRES MALLORQUINES.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 52 articles d'instrucció moral y religiosa qu'haurian de sobre de memòria tots es juven-sans del dia. A totes ses llibrerías.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mestre Lluch*, *Contes veys barayes noves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

POESÍAS FANTÁSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s'imprenta de Felip Guasp.

IDILIS Y CANTS MÍSTICHS, per Mòssen J. Verdaguier, amb un prólech de D. M. Milá y Fontanals. Edició ricament estampada. Se ven al prèu de 12 rs. en rústica á sa llibrería de don F. Guasp.

DÉCIMAS SATÍRICAS sobre lo engaños qu'es el mon, etc., compòstes per F. Pelegrí.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui escomunica, descomunica.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cordes.*

2. *En que té punts.*

3. *En que sòl fé taules.*

4. *En que hey sòl havè pòlls.*

FUGA.....—*Qui manetja òli es dits s'en unta.*

QUADRAT.....—*Capa-Amor-Poma-Aram.*

CAVILLAGIÓ.....—*Empedregats.*

ENDEVINAYES.—1. *Un biuló.*—2. *Un penó.*—3. *Un forat.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*Un Sabatè en dilluns, Pere Pexet, Un Músich y Papays.*

Nòu.—*Un Torrè, Un Indioté, Dos Marmolistes, Fullepes, Portadora, Organista, Un Suplent y Macarroni.*

Sèt.—*A. C. I. T. y Un Panxa engegat.*

Sis.—*Cap-d'arròs y Un Batzòl.*

Cinch.—*Mitx Ignorant.*

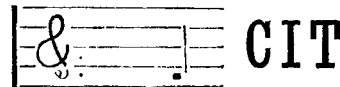
Tres.—*Un Andratxòl.*

Y una no més.—*Xocolatera.*

GEROGLIFICH.

1 : III Visca el Rey!!! C Cc

E ... NI ... NO

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un colomé à molts de vestits de dona?
2. ¿Y es falcó à un papay enfadat?
3. ¿Y ses mòdes à ses cireres?
4. ¿Y una beya à un gaveté?

DOS MARMOLISTES.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquestes pichs amb lletres que per llarch y de través digan: sa 1.ª retxa, lo que fan es jugadós; sa 2.ª una passió; sa 3.ª una planta, y sa 4.ª una vila de Mallorca.

INDIOTÉ.

PROBLEMA.

Tres jugadós convenguèren en fé tres jugades, amb sa condició que en cadascuna aquell qui perdria havia de doblá à n'ets altres dos sa cantitat que tenian devant. De ses tres jugades, en perdèren una perhò, y quant varen havè acabat, se trobaren amb 24 pesetes cadascun. ¿Quantes en tenia cadascun des jugadós quant se posàren à jugá?

MACARRONI.

ENDEVINAYA.

Jò som un vey atxacós
Que me fatich alenat,
Y s'hòmo més valerós
No m'alsa la veu devant.
Som d'un gèni estravagant;
Y quant me guarda més bé
Tota persona que'm té,
Jò m'en vatx d'ella al instant.

B.

(*Ses solucions dissapte qui bé si som vus.*)